

DE HAR SEJRET AD HELVEDE TIL

(udgivet i Tinor-Centi, E. (ed) *Fra Racisme til det stuerene – Myndighedernes respons og ansvar.*

København: DRC)

Ferruh Yilmaz

“Vi har sejret ad helvede til. De mål, vi sætte os for ti år siden, er nået. Nu mener et flertal i den danske befolkning det samme om indvandrerpolitikken, som vi gør”.

Det sagde formanden for Den Danske Forening, Ole Hasselbach til Aktuelt, i juni 1997, da de var i gang med at diskutere hvor vidt foreningen nu skulle nedlægges. Vi sidder sikkert allesammen med fornemmelsen af, at det mere eller mindre er rigtigt, selv om Den Danske Forening, Ole Hasselbach, Søren Krarup eller for den sags skyld Pia Kjærsgaard og Dansk Folkeparti stadigvæk ikke er velkomne og accepterede i den 'pæne' del af den intellektuelle og politiske elite. Det er deres synspunkter til gengæld i den grad. Hvad de dengang rykkede ud med, danner i dag udgangspunktet både for den offentlige debat og for den officielle politik. Det ekstreme eksempel med Ekstra Bladets holdningsskift er det bedste eksempel på det paradigmeskift, der har fundet sted i den offentlige debat, mens de seneste stramninger i udlændingeloven og den nye integrationslov illustrerer det samme i den officielle politik overfor de etniske minoriteter.

Ekstra Bladet

Da Søren Krarup indrykkede i oktober 86 sin berømte annonce i Jyllands-Posten, hvor han opfordrede til boykot af Dansk Flygtninghjælps landsindsamling, var Ekstra Bladet blandt de første og skrappeste kritikere af ham. De kaldte ham “Sorte Søren”, og chefredaktør Svend Ove Gade veg ikke tilbage fra at skrive: “Søren Krarup er autoritær helt ind i sjælen og vil genskabe fortiden uden medfølelse for det lidende menneske”. Tonen var ikke mindre skrap på den modsatte side hos Søren Krarup som kaldte Ekstra Bladet: “den patenterede godheds hoforgan”. Søren Krarup skrev i sin annonce at Danmark, danskheden og det danske folk var truet af de muhammedanske og orientalske flygtninge. Det var dog ikke flygtningene selv, han rettede sine skyts, men derimod på politikerne og Dansk Flygtninghjælpen som han mente var hovedansvarlige for denne trussel: “De har handlet som en besættelsesmagt i et fremmed land. De har bevidst taget parti imod de med god grund bekymrede danskere”.

Der var blot gået 8 år før "den patenterede godheds hoforgan" Ekstra Bladet selv brugte den samme retorik og kaldte sin fremmedfjendske artikelserie, “Godhedens Pris”, og rettede sit angreb

på det blad kaldte 'Godhedsindustrien' som betegner de institutioner, der arbejder med de etniske minoriteter. Krarups tanker om besættelsesmagt fra 86 var også at finde i Ekstra Bladets leder den 5. maj 1997, hvor der stod, "Der gives en besættelse uden krig. Den lister sig ublodigt ind på os, tager umærkeligt magten over vores tilværelse, og magten over vores frihed som folkeslag. Europæismen og indvandringen er den nærværende trussel mod Danmarks frihed som folkeslag".

"Dem" som trussel for "os"

Jeg hæfter mig ved to ting ved Ekstra Bladets nye kurs: Det første er at der nu bliver trukket meget skarpe grænser mellem det danske folk og 'de fremmede'. Der bliver opstillet en modsætning mellem det gode danske folk, der i kraft af deres etnicitet har første ret til Danmark, og "de onde fremmede", der kommer ude fra og truer det gode. Ligesom i de amerikanske film fra 50'erne, hvor det onde metaforisk altid kom ude fra, fra rummet f.eks. Det er omdrejningspunktet for enhver klassiske fortælling. I denne version præsenteres de "danske" politikere, der ikke værner om det gode, altså det danske folk, som landsforrædere. Kritikken rejses op som et folkeligt oprør mod magtelite, som kritiseres for at være ude af trit med befolkningens, dvs. danskernes holdninger.

Den anden ting, jeg hæfter mig ved at indvandringen kobles sammen med Europæismen, dvs. EU. Dette er også et klart kursskift for bladet, der tidligere gik ind for EU. Også Søren Krarup kobler indvandrerpolitik og EU sammen, som han gjorde i sin tale ved Dansk Folkepartis landsmøde: "Indvandrerpolitik og EU hænger sammen. Som handske til hånd. Som økse til bøddel. Hvilken ideologisk besættelse rider nutiden, hvor elementære forhold i menneskelivet som kærlighed til sit hjem og troskab mod sin slægt og folk kaldes for 'racisme' og søges gjort kriminelt?"

De to ting har vigtige implikationer for anti-racistisk arbejde, hvilket jeg vil komme ind på lidt senere.

Tilbage til Ole Hasselbach, som jeg mener også har sejret ved at sætte et kraftigt fingeraftryk i regeringens udlændingepakke.

Udlændingepakken

Udlændingepakken indeholder to dele: Stramninger i udlændingeloven, hvor adgangen til opholdstilladelser og udvisningsreglerne bliver strammet endnu mere, og integrationsloven som mistænkeliggør etniske minoriteter, deres motiver og deres forhold til majoritetssamfundet.

Samtidig med at stort alle tog afstand fra Søren Krarups synspunkter op til Dansk Flygtningehjælps indsamling, udarbejdede regeringen de første forslag til stramninger, der blev

vedtaget lige efter indsamlingen. Siden da er det kun gået ned ad med retssikkerheden for de etniske minoriteter uden dansk statsborgerskab. 13 eller 14 stramninger er det blevet til i tidens løb.

Thorkild Simonsen der i 1986 kaldte Krarups kampagne "små racistisk", foreslog selv blot 10 år senere særlige lejre for Somaliere uden for Århus, hvorfra de kunne skibes direkte til Somalia. Det er den samme Thorkild Simonsen der praler af "verdens første integrationslov", der effektivt bryder med lighedsprincippet mellem indfødte danskere og flygtninge, selv på bekostning af Danmarks troværædighed i forhold til de internationale konventioner.

Integrationsloven som regeringen er så stolt af indfører altså etnisk diskrimination ved lov og gør diskriminationen legitimt og stuerent. Men ikke nok med det. Regeringspartierne "afslører" deres syn på de etniske minoriteter i betænkningen til lovforslaget hvor de skriver: "Integrationsloven vil på den måde også medvirke til en forebyggelse af boligsociale problemer. Efter mindretallets opfattelse, [S og det radikale], vil der imidlertid være behov for yderligere initiativer på det område ... Regeringen bør i den forbindelse undersøge, hvorledes det sikres, at der ikke ved et u hensigtsmæssigt bosætningsmønster sker en urimelig nedslidning af bestemte boligområder".

Hvad er det for et menneskesyn, der gives udtryk for her? Jeg kunne ikke tro mine øjne, da jeg læste disse linier. Jeg vendte og drejede denne formulering, men kunne i sidste ende ikke læse den på en anden måde end at indvandrere og flygtninge slider vores boliger op. De er etniske, traditionelle folkeslag, som ikke ved, hvordan de skal behandle vores moderne boligbyggerier, og hvis man sætter for mange af dem sammen i et bestemt boligområde, sker der en urimelig nedslidning af området. Her har vi den allerede: Det onde mod Det gode. Forskellen til eller uenigheden med Krarup og co. går ud på, hvor stor trussel disse 'fremmede elementer' er for 'os, det danske samfund'. Regeringen mener åbenbart at truslen kan afværges.

Regeringen har langt om længe indført etnisk diskrimination ved lov. Det er for at imødekomme 'den folkelige pres', som interessant nok formuleres af Søren Krarup, Den Danske Forening og Dansk Folkeparti. Det interessante ved den påstået folkelige pres er, at den ikke kanaliseres i form af massiv opbakning bag Dansk Folkeparti, men den bruges til at overbevise de andre partier om at de er ude af trit med befolkningens holdninger.

Altså har Den Danske Forening sejret ad helvede til. Det kan vi blive enige om. Jeg synes til gengæld, at det er mere interessant at diskutere, hvorfor og hvordan det tik til, og hvad vores rolle var og er i denne proces. Når jeg siger 'vores', tænker jeg på alle de, der tager afstand fra og

arbejder mod racismen. Sidst men ikke mindst: Hvad betyder denne diskussion for det fremtidige arbejde mod racediskrimination.

Vendepunkt

Både Faklen og Lise Togeby mener at 1986 er vendepunkt i den offentlige debat om indvandrere og flygtninge. Faklen mener, at helt præcis Søren Krarups annonce i september 1986 i Jyllands-Posten kan udpeges som det afgørende vendepunkt.

Da Søren Krarup indrykkede sin annonce, blev han enstemmig fordømt af hele establishmentet i Danmark, lige fra Ekstra Bladet til Uffe Elleman-Jensen, som meldte sig som indsamler. Måske aldrig nogensinde har så mange partier, medier, organisationer og kendte personer været så enige om noget som helst som mod Krarups kampagne.

Så er det, man må spørge sig selv: **Når så mange tog afstand fra Krarup og co., hvorfor er vi endt her, hvor vi må erkende, at de har sejret?**

Jeg tror, at svaret også vil sige noget om, hvad der gik galt, hvad der stadigvæk går galt. Også i forhold til de anti-racistiske strategier. Det kan måske åbne vejen for en diskussion om en anderledes strategi, hvor vi sikkert også må gøre op med vores egne forestillinger om etniske minoriteter og vores forhold til dem.

Hovedpointe

Lad mig afsløre min hovedpointe med det samme: Jeg mener, at de har sejret, netop fordi de har været i stand til at udforme de præmisser, som hele debatten den dag i dag kører på. De har simpelthen lagt rammerne om hvad der diskuteres, og hvordan det skal diskuteres. Svaret skal altså findes i den måde, hele spørgsmålet præsenteres og diskuteres på. Hvad Krarup, Hasselbach og Pia Kjærsgaard varslede med for 12 år siden, er i dag blevet normen, hvor vi, antiracister, fremstilles som dem, der viger fra normen.

Eliten, især den politiske elite, har accepteret retorikken og reproducerer præmisserne. Jeg har allerede nævnet Ekstra Bladet, Thorkild Simonsen, og regeringens integrationslov, men det er ikke kun dem, der har accepteret præmisserne og taget dem til sig. Det er mere eller mindre hele samfundet.

Lad mig komme tilbage til spørgsmålet: Hvordan gik det til?

Da Søren Krarup i september 1986 indrykkede annoncer imod Dansk Flygtningehjælps landsindsamling til fordel for flygtninge verden over, i Jyllands-Posten, gjorde han noget meget klogt:

Han angreb ikke indsamlingen, men derimod Dansk Flygtningehjælp og i dens navn, flygtninge- og indvandrerpolitikken i Danmark. I første omgang så det ud som om han begik en stor logisk fejl, da indsamlingen overhovedet ikke drejede sig om dansk flygtningepolitik, men om flygtninge i andre lande. Men når man ser på modargumenterne i bakspejlets klogskab, kan man godt se, hvad det var, han gjorde:

Han lagde en fælde, som fik modstanderne til at acceptere præmisserne for debatten. Næsten hele det etablerede Danmark gik i fælden.

Hvad gjorde de? De forsvarede landsindsamlingen med, at den ikke drejede sig om flygtninge i Danmark, at en støtte til kampagnen ikke var en støtte til asylpolitikken, og at pengene skulle jo ikke bruges på asylsøgere i Danmark, men der, hvor de befandt sig.

Allerede her er det muligt at ane konturerne for de rammer, der lægges om debatten. Thor A. Bak, generalsekretær for Dansk Flygtningehjælp, siger f.eks. til Berlingske Tidende:

“Det er nok rigtigt, at folk ikke er glade for flygtningestrømmen til Danmark, men så meget mere skulle de være villige til at bidrage til Flygtningehjælpen, hvis opgave, det er at hjælpe flygtningene ude omkring i verden.”

Ekstra Bladet skrev f.eks.:

“Der er fidus i at støtte indsamlingen - for de, der via frivillige danske kroner, får en rimeligere tilværelse et fjernt sted, kommer næppe til Danmark!”

Det, der i begyndelsen så ud til at være en fadæse, altså en logisk fejl, viser nu sig at være den rigtige retorisk strategi. Udgangspunktet for diskussionen er lagt: Indsamlingskampagnen bliver et spørgsmål om ikke at støtte asylsøgere i Danmark. Dette udgangspunkt er nu accepteret af begge sider i striden.

Det er ikke kun i spørgsmålet om at stoppe den såkaldte flygtningestrøm, at Krarup formår at lægge præmisserne. Også hans påstand at indvandringen truer Danmark, danskheden og det danske folk, bliver stiltiende accepteret. Forfatter Thorkild Hansen skriver for eksempel i Politiken:

“Det er ikke ligesom os, de kommer fra en anden verden, hvor man har en anden kultur, og måske især en anden hudfarve end os, og de bliver flere og flere ... Nu kommer de, og det vil de blive ved med, indtil det ender ligesom sidst. Med mindre vi foretager os noget ... Vi behøver ikke hjælpe, fordi vi nu engang er så gode. Vi kan godt nøjes med at hjælpe, fordi det er i vores egen forbandede interesse”.

Altså, er det ikke nok med at debatten kommer til at dreje sig om at standse “flygtningestrømmen”. Man begynder også at gå ind på ideen om at ‘de’, altså de fremmede, er grundlæggende anderledes fra os. Anderledesheden, forskellen betyder problemer, problemer for os, for danskere, som i samme snuoptag defineres som noget givet, som en afgrænset, veldefineret folkeslag med fælles karakteristika. Det sjove er, at danskheden begynder at blive beskrevet ud fra de forskelle, der antages at være i forhold til hovedsageligt muslimske, traditionelle indvandrere og flygtninge.

Jeg vil vove at påstå den påstand, at denne antagelse om ‘dem’ og ‘os’, er også accepteret som et grundlæggende udgangspunkt for anti-racistisk arbejde. Og netop det har været problemet.

Når udgangspunktet således er accepteret, drejer uenighederne sig stort set om hvor vidt ‘de’ med ‘deres anderledeshed’ udgør en trussel for ‘os danskere’ eller ej. Vi sætter ikke spørgsmålstegn ved selve præmissen, at der på den ene side findes en danskhed, der er givet, og på den anden side

findes der så nogle indvandrer- og flygtningegrupper, der også fælles karakteristikkere. Mere om det lidt senere.

Retorik

Før jeg går videre med diskussionen om anti-racistiske strategier og problemerne med det, vil jeg sige noget om den retorik, som præger denne kampagne. Det er denne retorik, der om nogen, har formået at slå igennem. Det er retorikken om, at politikerne og det intellektuelle Danmark, det Ekstra Bladet kalder Overdanmark, blæser på befolkningens holdninger.

Retorikken er velkendt fra andre steder, f.eks. fra England. I tidernes morgen var der en konservativ politiker, der hed Enoch Powell - han døde for ikke så længe siden. Hans retorik var præcis den samme som Søren Krarups og Dansk Folkepartis. Lige som Søren Krarups berømte annonce startede han også sin kampagne med en enkelt tale, som senere skulle vise sig at danne et historisk vendepunkt. Det var den famøse, "Rivers of Blood"- talen, som han holdt in Birmingham den 20 April 1968.

Også han angreb Englands indvandringspolitik, og det etablerede system. Kort sagt sagde han, at hvis man ikke gjorde noget for at standse indvandringen, ville det skabe kaos og konflikter i det britiske samfund. Han brugte den kendte metafor, der så senere gav talen dens titel: "I seem to see 'the River Tiber foaming with much flood'". Meget stærk metafor. Han sagde at det britiske samfund var under trussel fra indvandring, og han påstod at han talte for den almindelige arbejder. Han refererede til sine samtaler med almindelige englændere, som var bekymret over udviklingen. Han talte om, 'the evil - det onde'. Han talte på vegne af 'det tavse flertal', sagde han. Det interessante var, at han, ligesom Søren Krarup, ikke tilhørte folket, men var en veluddannet aristokrat. Når han kritiserede eliten, sagde han også, at de, der kriminaliserede den sunde bekymring, den almindelige arbejder havde, forråbte folket, og landet.

I dagene efter viste talen sin indflydelse. Flere tusinde engelske arbejdere gik i protest mod at han som følge af talen var fyret af den konservative partileder, Edward Heath, som samtidig adopterede hans synspunkter.

Hvad der er interessant ved hans kampagne er ikke det, at han kunne mobilisere arbejderne, men at han havde en direkte indflydelse på politikerne. Han fik dem til at acceptere sit udgangspunkt, nemlig, at de ikke lyttede til det tavse flertal, der var bekymret over indvandringen. Disse bekymringer blev formuleret af ham selv, men han påstod at han gjorde på vegne af den menige mand. Herefter gik det hastigt til med stramninger i forhold til indvandringsregler, i England.

Ifølge en amerikansk politilog, John Zaller, er det sådan, at den offentlige opinion udformes af eliten. Hvis der i eliten hersker en konsensus om hvordan en sag skal gribes an, vil der så godt som aldrig være alternative synspunkter, vinklinger eller tanker i den offentlige opinion. Det er først, når eliten splittes, at der så kommer splittelse og variation i den offentlige opinion. Pointen er her, at når en del af eliten vil have sine synspunkter gældende, er det ikke den offentlige mening, der i første omgang skal påvirkes, men andre dele af eliten.

Det lykkedes altså Enoch Powell at overbevise magteliten om at de var ude af trit med befolkningens holdninger. Det lykkedes også Søren Krarup, Ole Hasselbach og Pia Kjærsgaard at overbevise de andre politikere om at befolkningen ikke støttede den førte indvandrer- og flygtningepolitik.

Det gjorde de ved at udstikke præmisserne for debatten. Hvordan de gjorde det, beskrev jeg lige før.

I 70'erne talte man ikke så meget om fremmedarbejderne som nogen, der var anderledes end 'os'. Dengang var vægten på klassekampen, hvilket betød, at de mere eller mindre blev betragtet som en del af arbejderklassen, der stod overfor den herskende klasse: Kapitalen. Det gjorde at mediedækningen, altså den offentlige debat fokuserede på deres rettigheder i det danske samfund.

Det er først i midten af 80'erne, at de blev almindeligt at tale om deres kulturer. Pludseligt var det ikke længere arbejdere, der stod sammen med arbejdere, men 'os' danskere der stod overfor 'dem' indvandrere.

I dag er det altså os overfor dem.

Banalisering af 'det onde'

Jeg vil vise jer et eksempel fra 1938:

OVERHEAD: Jyllands-Posten fra 1938

Denne leder kan umuligt skrives i dagens Danmark - om jøder. Men om Somaliere? Ja, det har vi set flere eksempler på.

Det der sker, er at først konstruerer man dem, som anderledes og som problematiske størrelser. Det er vi så alle enige om, selv om vi så kan være uenig om problemets omfang og hvordan vi så skal løse problemet. Når man har beskrevet en gruppe som anderledes og forskelligt fra os, og betegnet dem som et problem, så bliver enhver tale om at løse problemet også normaliseret. Det bliver normalt at sige, at "jeg vil ikke have at min datter går med en indvandrer, fordi det betyder problemer" (en sådan udtalelse er jo ikke i sig selv racistisk, den erkender bare de problemer, der nødvendigvis må opstå, når to forskellige kulturer bringes sammen. Den siger jo ikke i sig selv noget ondt om den anden kultur, vel?)

Eller, som den skarpe dame der laver Mors Hammer sagde i sit program om blandede forhold, - hun sagde det faktisk- "Hold jer til jeres egen. Blandede forhold betyder problemer". Det er helt normalt at vi ser en politibetjent at behandle en pakistansk kioskejer uanstændigt. Et sådan eksempel var vist i Profilen overfor indenrigsminister Thorkild Simonsen, som nægtede at tage afstand fra hændelsen. For vi ved jo, at han må have gjort noget forkert. Vi ved jo, de gør det.

Det er ikke kun diskriminationen, der normaliseres og derved legitimeres. Det er også de førhen så udskældte politikere som Pia Kjærsgaard, som normaliseres, eller den måde, vi behandler folk på.

VIDEO: Casper Christensen og Pia Kjærsgaard.

Hvor er det altså uskyldigt, ikke? Her sidder de og taler om hunde og griner. Oven i købet fyrer Casper Christensen en af sine smarte replikker: "Vi taler om Socialdemokratiet". Hun er nuttet, og hun er slet ikke så slemt, som vi ellers går og tror det om hende. Jeg læste faktisk et portræt af hende, der beskriver hende netop sådan i den mest læste avis, Søndagsavisen.

Når det kommer frem, at danskere betragter sig selv som racister - det sagde de i en undersøgelse lavet af EU- så bagatellisere vi det også. Prøv at se indslaget her:

VIDEO: TV-Avisen om racisme

Først har vi nogle sandhedsvidner i form af en belæst indvandrer, der pure afviser, at der er tale om racisme. Lagde I mærke til hvad han sagde:

“Indvandrere har også problemer med at forstå dansk kultur, det er ikke kun danskere, der har problemer med at forstå indvandrernes kultur”.

Han snakker altså om indvandrernes kultur kontra danskernes kultur, to givne størrelser, der står overfor hinanden.

Og så kommer Kjeld Koplev, en journalist fra DR 1. Grunden til, at netop han bliver interviewet, kunne jeg forestille mig, er at han har gjort sig bemærket med såkaldte ‘indvandrervenlige’ indlæg i aviserne. Derfor kan han jo ikke beskyldes for at være racistisk. Hvad gør han så: Han bagatelliserer diskriminationen. Han siger: “Det er helt legalt ikke at kunne lide fremmede”. Hvorfor er det helt legalt: Netop fordi vi mener at de er i deres essens, i deres væren så anderledes. Han banaliserer det: Det er ikke racisme, hvis man synes, naboen er dum. Det er jo ikke fordi man ikke kan lide naboen, man han er dum. Det er fordi han kommer fra Pakistan eller Tyrkiet, at han er dum.

Men han siger noget meget vigtigt: Vi kan ikke lide, at andre gør noget, som vi ikke mener, at de har ret til, a propos eksemplet med bussen.

Hvorfor: Fordi i Danmark bor danskerne, det er danskerne, der har første ret til det hele. Alle andre etniske grupper er os danskere underordnede. Danskerne bør juridisk, økonomisk, og socialt stå over indvandrere og flygtninge i Danmark. Denne indstilling gennemsyrrer vores måde at tænke på.

ANTIRACISME

Er det så anderledes på den erklærede del af den anti-racistiske fløj: Jeg vil vove at sige, ikke ret meget. Vi har stort set accepteret præmisserne: Altså at det drejer sig om danskere som en given størrelse og indvandrere også som en given størrelse. Hvor 'racisterne' efter vores mening betragter indvandrernes tilstedeværelse som en trussel, ser vi det som en berigelse, om ikke andet som et problem, der ikke er så uløseligt. Når de såkaldte racister siger, at de aldrig kan integreres i Danmark, rykker vi ud og siger: Det er ikke rigtigt, selvfølgelig kan de da det. Det tager bare sin tid. Vi agiterer altså for tolerance. Se så et eksempel fra TV-Avisen, hvor de prøver at sige til befolkningen: Tag det roligt:

VIDEO: Indslag om danske udvandrere, og nutidens indvandrere i DK.

Hvad er det, indslaget siger: Vær tålmodig! De skal nok blive danskere. Der er ikke fare for at de bliver ved med at være tyrkere, albanere og hvad det er for nogen, de er.

I øvrigt fremhæver vi hvor meget de har tilført Danmark: Når vi så skal give et eksempel på, hvad det er, de har tilført Danmark, så kan vi ikke komme i tanke om andet end: Grøntsager og deres eksotiske madkulturer.

Tolerancen forudsætter altså, at der er noget, der skal tolereres. I dette tilfælde er det så indvandrernes anderledeshed, der skal tolereres. Vi accepterer altså den grundlæggende antagelse om to kulturer, der støder sammen. I stedet for at nægte at diskutere kriminalitet blandt unge med minoritetsbaggrund som et minoritetsproblem, prøver vi at forklare det med sociale forhold.

Racediskrimination som normen og politisk korrekthed

Jeg sagde at etnisk diskrimination er blevet normen i Danmark. Når normen er lagt, bliver den til sund fornuft, den tages for givet for videre diskussion. Og når indvandrerens konstrueres som i sin grund anderledes væsen, fremmed til os danskere, sker der det, at vi kritikere bliver sat uden for normen. Vi bliver betragtet, især dem af os, der har etnisk danske baggrund, som blåøjede, naive idealister, der ikke kan se virkeligheden, fordi vi vores elfenbenstårne ikke kan se hvordan problemerne ser ud i virkeligheden. Derved bliver vi erklæret for at være politisk korrekte. Beskyldningen om politisk korrekthed hænger meget sammen med Søren Krarups eller Enoch Powells angreb på det etablerede Danmark, for ikke at lytte til befolkningens bekymringer.

Og den er farlig. Den er så farlig, at selv fornuftige mennesker, som ellers tager afstand fra racisme, og etnisk diskrimination fælder i. Det, der med at vi i vores elfenbenstårne ikke kan se problemerne i virkeligheden, eller ikke vil diskutere dem, er begyndt at gribe om sig overalt.

Christian Nissen havde et indlæg i Udlændingestyrelsens Nyhedsbrev i Februar i år, hvor han kommer med en indrømmelse. Han siger at *mediernes ikke kan sige sig fri for at bidrage til det nuværende problem med den seneste tids holdningsdrejning*. Befriende og endeligt fra en mediechef i den position skulle man tænke. Men, men han fortsætter sin sætning:

“ved i en indforstået politisk korrekthed at have taget for lidt fat på de problemer og spørgsmål, der knyttet sig til indvandrerområdet (i boligkvarterer, i skoler, på arbejdsmarkedet osv.). Det har måske bidraget til at indkapsle frustration og vrede hos de befolkningsgrupper, der i deres daglige liv har oplevet problemerne. En frustration som nu forløses i opslutningen bag partier, der vil bygge mure og bruge faldskærme..”

Hvad er forskellen egentlig ved det, Christian Nissen siger her, og Søren Krarup sagde for 12 år siden? Vi har overset problemerne. Altså, at de problemer, indvandrere skaber for de befolkningsgrupper, - de skulle så naturligvis være danskere, dvs. os. Vi har ikke lyttet til folket. Det danske folk.

Det er ikke kun Christian Nissen, der har hoppet med på vognen. Stort set alle er med på vognen. Det er blevet normen ikke at være politisk korrekt. Det er nærmest normen at være politisk ukorrekt.

ANTIRACISTISKE STRATEGIER:

Hvad gør vi så imod det?

- 1) Jo, vi går ud og kræver at paragraf 216 B skal anvendes overfor racistiske ytringer, og kræver at ytringsfriheden skal bruges under ansvar.
- 2) Så laver vi kampagner, hvor vi fremstiller racismen som en sygdom for en sund krop.
- 3) Vi prøver at gendrive de racistiske argumenter med faktuelle argumenter.

Ved det første bekræfter vi ikke kun beskyldningerne om politisk korrekthed, vi indsnævrer også målet, samtidig med det reelle problem overskygges for os. Da jeg var i Stockholm sidste år i forbindelse med Det Europæiske År mod Racisme, ville igangsætter i min workshop helst diskutere, hvorfor racistiske partier gik frem i Danmark og Norge. Det interessante var, at ikke en eneste repræsentant ville diskutere det. "Jeg møder ikke ret mange nazister i min daglige dag" sagde en sort advokat, men jeg møder mange fra det svenske retssystem, som diskriminerer mig. Det har ikke noget at gøre med de sædvanlige racistiske grupper. Det er ikke deres skyld, at jeg diskrimineres. Det vigtigste er at diskutere den systematiske diskrimination, jeg bliver udsat for" sagde han. De andre sagde også mere eller mindre de samme ting.

Vi fjerner altså blikket fra det rigtige problem. Etnisk diskrimination, som er almindeligt accepteret, normaliseret, institutionaliseret og nu lovliggjort.

EKSEMPEL: Ekstra Bladets forside om muslimer:

Den her forside ville ikke være et så stort problem, hvis det øvrige samfund tog afstand fra det. Hvis dette havde været skrevet om jøder, var hele Danmark sat over i den ende. Men jeg savnede den ansvarlige politiker, der tog afstand fra denne overskrift. Jeg savnede de andre medier, der tog afstand og fordømte det. Det gjorde ingen. Jeg tror ikke på, at EB lader være med at skrive sådan noget om jøder, fordi de ikke kunne finde på det, men fordi reaktionerne fra det øvrige samfund ville være alt for kraftige, også fra befolkningens side. Det er altså ikke ved at rette skytset her, vi vinder kampen. Det er det omgivende samfund.

For det andet er det i forvejen svært at ramme Søren Krarup eller Dansk Folkeparti ved racistiske udtalelser. Jeg tror at grunden til, at man fokuserer så meget på 266 B, er at man føler at man på en eller anden måde har flere handlemuligheder her, mens det er sværere at sætte ind over for den offentlige mening. Vi henviser ofte til de internationale konventioner og beder den danske regering om at overholde dem. Jeg synes selvfølgelig at de skal overholdes. Mit problem er bare, at det bliver hovedstrategien i kampen mod racismen. At ramme Søren Krarup eller Pia Kjærsgaard ville da heller betyde ret meget, når deres synspunkter ellers er lige udbredt i befolkningen, eller hele debatten kører på deres præmisser.

For det tredje skaber vi martyrer i et land, ytringsfrihed bliver betragtet som det første bud. Vi afviser ikke at det er et spørgsmål om ytringsfrihed. Ekstra Bladets kampagne handler ikke om ytringsfrihed. Du kan ikke standse den ved lov, ligesom du heller ikke kan standse Pia Kjærsgaard eller Søren Krarup ved lov.

For det fjerde giver vi folk mulighed for at fraskrive sig ansvaret. Racediskrimination bliver nemt et resultat af racisternes handlinger. Det er jo racisternes, ikke mit ansvar. Men jeg vil da godt bekæmpe dem sammen med dig.

Den anden strategi er også sådan. Global Generation kørte sin antiracisme kampagne med en metafor, der gik ud på, at racisme var ligesom rygning, en sygdom for kroppen, altså en ellers sund krop. Hvorimod jeg mener, at racediskrimination gennemsyrer kroppen. Vi rammer ved siden af; vi beskæftiger os ikke længere med årsagerne, men symptomerne.

Det er f.eks. også typisk for SOS. Racismen. Deres strategi går også ud på at promovere tolerance over for den sindssyge racisme. Det sidste nummer går endnu et skridt videre og diskutere 'integrationen' af indvandrere på danske præmisser (Jeg er godt klar over, at det er en gæsteskribent, men ingen polemik eller modargument)

Den tredje strategi går ud på at acceptere det positivistiske argument. Det har vi set en del af i kritikken af Kåre Bluitgens bog. Der har været tre indlæg, der alle udfordrede ham i faktuelle oplysninger Denne bog skal ikke bruges, fordi den er håndværksmæssigt for dårlig.

OVERHEADS: Kåre Bluitgen, Anne Mette Lauritzen, og B. Østergaard.

Herregud! Jeg har endnu ikke hørt et egentligt indlæg, der trækker de store linier op i bogen, og viser, hvad bogen faktisk går ud på. Bogen gør nemlig netop det, jeg har sagt: Den konstruerer hele problematikken på en præmis: Her har vi nogle naive danskere, der i deres godhed hjælper de onde indvandrere. Især de muslimske indvandrere beskrives gennem hele bogen som det onde. Det eneste sted, der er debat om, helt i tråd med den offentlige debat, det er i sidste kapitel, hvor han diskuterer om Danmark med det velfærdsniveau, vi nu engang har er istand til at tackle det onde, og ændre det til noget bedre.

Hvad gør vi mere: Hver gang vi skal sige noget kritisk om Integrationsloven, starter vi med at rose den til skyer for alle de gode tiltag, og alle de gode intentioner, den har, og kritiserer så enkelte punkter, så som den lavere integrationsydelse. Som om hvis disse blev fjernet, så ville loven være verden mest perfekte lov. Nej, loven betragter i udgangspunktet etniske minoriteter som byrde, som et problem, der skal laves om på, og indpasses ind i de allerede eksisterende (danske) rammer. Det grundlæggende syn forsvinder ikke, hvis integrationsydelsen forsvinder.

Men vi udfordrer altså ikke den statiske forståelse af danskheden, som etniske minoriteter så beskrives som trussel for. Vi tager forskellene, danskheden, og indvandrer-kulturen ligeså givet som Søren Krarup gør.

Vi bliver nødt til at se det hele i et større perspektiv. Danskheden er, lige så meget som andre nationaliteter en konvention, men en foranderlig konvention. Den såkaldte globalisering, EU, og tilstedeværelsen af de etniske minoriteter danner forudsætninger for en ny proces, hvor konventionerne om danskheden på ny defineres. Det der sker i denne proces, er magtkampen om hvem der skal have adgang til at opdatere, gendefinere og udforme konventionerne. Det er ikke tilfældigt, at Søren Krarup, Dansk Folkeparti og Ekstra Bladet peger på sammenhængen mellem EU og indvandrerpoltikken. Det gør den anti-racistiske bevægelse ikke. Det er lige netop i denne kamp, vi bliver nødt til at sætte ind. Ikke at give danskheden en ny definition, men ved at gøre det mindre etnisk baseret, mere inklusivt, baseret på etnisk mangfoldighed men fælles værdier, ved at tage de konventionelle forståelser af kultur som en essentiel størrelse, kulturens betydning for menneske. En ny danskhed er ikke historisk bestemt. Den kan være lige så og mere intolerant, og måske racistisk - fascistisk, som den kan være rummelig, inklusiv, baseret på lighedsprincipper, mere end i dag. Det er denne kamp, der forpligter os lige nu.